

[Poul Dam.]

muligt at bringe grundpriserne ned og at holde dem nede, og vi har ikke i sinde at opgive arbejdet på at standse grundværdistigningerne, selv om vilkårene ikke er blevet lettere gennem den flertalspolitik, der synes kun at have én helt sikker virkning, nemlig en forøgelse af grundejernes formuer og fortjenstmuligheder.

Hvis vi skal have en effektiv grundskyld, skal den opkræves med så ensartede satser som muligt, og det går forslagene jo netop imod. Den ensartede statsgrundskyld bliver afskaffet, og i sognekommunerne bliver den tidligere ensartethed, hvor den har været, formindsket. De foreslåede ændringer, som er forsynet med udvalgsflertallets navn, medfører f. eks. den meningsløse virkning, at grundskylden bliver forholdsvist mindst dér, hvor grundværdistigningerne har været størst, eller for at tage et andet eksempel, at to helt ens ejendomme, som hidtil er blevet beskattet ens med 35 promille, men som er beliggende i to forskellige sognekommuner, fremtidig kan blive beskattet forskelligt, nemlig hvis grundværdierne i kommunerne i øvrigt har bevæget sig forskelligt.

Om alt dette i øvrigt ikke mere. Udvalget har ikke fået et eneste tal om det, og man kan bare sådan småfilosofere ud fra sine fornemmelser.

Jeg skal også blot notere, at der ikke foreligger nogen som helst beregning af, om de 30 mill. kr., som ifølge det, flertallet anbefaler, kan, men ikke skal stilles til rådighed for kommunerne, står i et rimeligt forhold til behovet. Beløbet er vel grebet lige ud af luften, og der skal nok være nogle kommuner, der opdager, at den hjælp, som de havde håbet på, bliver ved med at være dér, i det tomme blå.

Jeg kan nøjes med disse bemærkninger. Den ordning, vi nu får, er ikke heldig, og mit parti vil stemme imod den på alle de punkter, hvor den betyder en nedsættelse af ejendomsbeskatningen, og vi vil naturligvis også stemme imod det konservative mindretals ændringsforslag.

Men der er tid til at vinde et nyt slag, fordi der snart må forberedes en anden ordning for 1967-68, og derfor vil jeg tillade mig at antyde et forslag om, at det nedsatte udvalg i overensstemmelse med forret-

ningsordenens regler kunne fortsætte med at eksistere, således at udvalget kunne få lov til at prøve at arbejde med problemerne, indtil det næste forligsdiktat ankommer.

Johan Asmussen: Det var jo et overordentlig tankevækkende billede, hr. Poul Dam gav af den måde, hvorpå arbejdet i udvalget har formet sig. Beklageligvis føler man sig ikke overbevist om, at det har været aldeles enestående; i den korte tid, jeg har haft den ære at bevæge mig her, har jeg adskillige gange haft indtryk, der minder mig om det, som vi nu har fået en skildring af.

Jeg kan kun give min fulde tilslutning til hele det første afsnit af hr. Poul Dams indlæg; jeg synes, det er godt og rigtigt, at det bliver sagt — og bliver sagt stærkt — og jeg skal ikke nægte, at jeg håber, at også andre aviser end dem, for hvem det måske vil være mest nærliggende med et udførligt referat af hr. Poul Dams tale, vil viderebringe dette afsnit. Jeg er klar over, at det vil komme til at stå i overskrifterne, at der fra folketingets talerstol er udslynget den sætning: kan man overhovedet være bekendt at være medlem af folketinget?

Det er stærkt og drastisk sagt — og det er vel også mange gange nødvendigt. Jeg vil dertil sige: jo, man kan godt være bekendt at være medlem af folketinget, selvfølgelig, men der er én ting, man ikke som medlem af folketinget kan være bekendt, og det er at undlade ved enhver given lejlighed — uafsladelig og uden rent ud sagt at falde hen — at arbejde på, at den måde, hvorpå lovgivningsarbejdet former sig, bliver så ansvarsbevidst, så grundig, som på nogen måde muligt. Jeg ved, der er vanskeligheder af mange forskellige arter, men det er et spørgsmål, som gang på gang er blevet draget frem, og jeg synes, det er rigtigt, at det er blevet draget så skarpt frem, som det er sket nu.

Jeg har forstået, at det ikke kun er os, der end ikke kan få lov at følge et sådant udvalgs arbejde, men at også selve udvalgsmedlemmerne har haft noget vanskeligt ved at følge med i, hvad det egentlig er, der er sket, og hvad det hele drejer sig om. Men vi fik jo i hvert tilfælde — og det takker jeg for — en omend stakket frist til at prøve på at trænge lidt dybere ind i denne